

[Lorentzen.]

til; men stort set må jeg sige, at det, jeg har læst, gør indtryk af, at man har set problemerne og dyrket alle de problemer, der står i forbindelse med dette lovgivningsområde. Man går ud fra, at der i det område, der omfattes af lovforslagene, findes ca. 50 000 lejligheder, der egner sig til at blive saneret eller kondemneret; heraf findes de 30 000 i København og de 20 000 udenfor. Alle tal, specielt disse tal, skal man imidlertid omgås med stor varsomhed. Så vidt jeg husker, var saneringskommissionen kommet til, at tallet skulle være ikke 150 000, men 50 000. Der er altså allerede sket et nedslag af betydning. Ingen kan imidlertid med nogenlunde sikkerhed skønne, hvor stort tallet er.

Nu har den højtærede boligminister skønnet, at tiden var inde til at omsætte kommissionsarbejdet og dets forslag i love, og hovedmotivet hertil er naturligvis, bortset fra at den højtærede boligminister er en meget energisk mand, der vil have, at der skal ske noget, at der ikke er det samme run på nye lejligheder eller mangel på lejligheder, som der var før. Yderligere skønner man, at vi er inde i nogenlunde roligt vande i øjeblikket, og at forholdene på ny kan blive meget værre, når de store årgange kommer ind på boligmarkedet. Det er imidlertid jo ikke sikkert, at de vil få så stor betydning, som man regner med, men rent bortset herfra må man nok sige, at tiden er inde til at få disse lovforslag gennemført og få sat deres bestemmelser i funktion.

Lovforslaget om boligtilsyn indeholder ikke nogen principiel ændring i det nuværende lovgrundlag for, hvad der skal tages i betragtning ved bedømmelsen af, om en bolig kan betragtes som egnet til menneskebolig. Det er i og for sig det samme kriterium, der skal være afgørende for, om en bolig er sundhedsfarlig eller brandfarlig. Det kan dog nødvendigvis ikke være noget fast kriterium; det må være et skøn, og jeg tror ikke, at der er nogen, der er i stand

til at komme det nærmere, end man er kommet det i det nu fremsatte lovforslag og i loven af 1939. Der er vistnok sket den lille ændring — jeg kan ikke hele lovforslaget udenad — at der nu står „bl. a.“. Det kan nemt komme til at virke som lidt af en sovepude, og det er jo nok et af de ord, vi skal se nærmere på. „Blandt andet“ kan være temmelig farlige ord; man kan således ved hjælp heraf gøre bestemmelsen mere omfattende, end den var efter loven af 1939.

Som den højtærede boligminister gjorde opmærksom på i sin fremsættelsestale, må man vist sige, at det foreliggende lovforslag i større omfang end loven af 1939 gør det muligt for boligtilsynet at nøjes med, i hvert fald i en årrække, at kræve, at ejeren foretager visse forbedringer; man behøver således ikke at gå til den yderste grænse og forbyde, at den pågældende ejendom anvendes til beboelse. Det er rigtigt, som den højtærede boligminister siger, at der i loven af 1939 var et mere udpræget enten-eller end efter det nu fremsatte lovforslag. Det anser jeg for en fordel, ligesom jeg anser det for en fordel, at der er fastsat bestemte grænser — om det er de rigtige, skal jeg ikke kunne sige på nærværende tidspunkt — for, hvilke udgifter til forbedringer man kan pålægge en ejer i henhold til boligtilsynets bestemmelser.

Vi bliver også nødt til i udvalget at se på betydningen af den højesteretsdom, der blev afsagt i 1945, om, hvorvidt man som forberedelse til en saneringsplans gennemførelse kan udstede forbud mod benyttelse af en bolig. Det er som bekendt et gammelt stridsspørgsmål, som jeg ikke på nuværende tidspunkt kan tage stilling til.

Den nuværende geografiske opdeling i a) København, Frederiksberg og Gentofte kommuner, b) købstæderne, Marstal og de sønderjydske flækker, c) kommuner med styrelsesregler i henhold til § 34 i bekendtgørelse nr. 328 af 6. juli 1950 af lov om købstadkommunernes styrelse som ændret ved § 1 i lov nr. 181 af 20. maj 1952 og d) bymæssige